

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

[Præfatio.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

LIBER TERTIVS. ET TOTIVS OPERIS DECIMVS OCTAVVS.

DE SPECIALI RATIONE IUDICANDI DE PEC-
CATIS, respectu habito ad secundum Decalogi præceptum.

PRÆFATIO.

SECONDVM Decalogi præceptum traditur Exodi 20. cap. his verbis: Non assumes nomen Dei tui in vanum: nec enim insontem habebit Dominus eum, qui assumpserit nomen Dei sui frustra. Item Dicitur, his non multum diuerlis. Non usurpabis nomen Dei tui frustra: quia non erit imponitus qui super re vano nomen eius assumpserit. Illi autem, sicut & primo præcepto, additur poenæ comminatio, propter propensionem homini num ad illius transgressio nem ex frequentia iurandi: ut D. Thomas notat prima secunda quæst. 100. art. 7. ad 4. Etenim poenæ sunt præcipue necessariae, propter eos qui prouisi sunt ad malum. Itaque ad frænandum humanam licentiam: non modo in futuro, sed etiam in præsenti sæculo, talis transgressio punitur à Deo; prout pater ex cap. 17. Ezechielis, verbis illis. Vnde ego, quoniam iuramentum quod sprevit, & fœdus quod prævaricatus est, ponam in caput eius.

Quod vero nobis per id ipsum commendatur est externus Dei cultus, consistens in verbis: sicut per primum præceptum commendatur cultus internus, & per tertium, cultus externus consistens in opere. Ad hoc nimis ut colamus Deum animo, verbo, & opere. Et quamvis negandum non sit principaliter per illud prohiberi iuramenta perperata facta: nihilominus ramen Diuo Antonino in 1. par. tit. 14. cap. 4. §. 3. absolute assentiri possumus, dicenti prohibitam esse in illo omnem inordinatum diuini nominis usurpationem; cum conueniat omni tali, frustra, seu sine debito fine esse: aut rem esse vanam. Quapropter ad tradendam rationem iudicandi de peccatis in ordine ad idem præceptum, per explicationem eorum quæ ad ipsum spectant, dicendum nobis est non tantum de iuramento, & periurio, sed etiam, tum de affine eis adiuratione, tum de laude Dei, tum demum de voto, votique transgressione: addito tractatu de Religiosorum statu.

TRACTATVS I.

De iuramento & periurio.

DE iuramento & periurio agitur in iure Canonicæ, 22. quæstione 1. 2. 4. & 5. & in Decretalibus ac Clement. tit. De iure iurando. Tractant vero eamdem materiam cum D. Thomas interpres ipsius 2. 2. quæst. 89. & 98. Sotus lib. 8. De iustitia & iure quæst. 1. & 2. Couar. ad cap. Quamvis pactum De pacis in 6. Nauar. in Enchir. cap. 12. & Summulari in verbo Iuramentum, & in verbo Periurium, quibus accesserunt aliquot ex nostris: Azor prima parte Moral. institut. lib. 11. Gregor. à Valentia secunda disput. 6. quæst. 7. Suarez De religione romo 2. tract. 5. Leon. Lessius De iustitia & iure lib. 2. cap. 42. & Thomas Sanchez in opere Morali lib. 3. per torum. De iuramento autem hæc occurunt explananda. Primum, ipsius definitio. Secundum, conditiones quas requirit ut sit licitum. Tertium, multiplex diuisio illius. Quartum, difficultates quedam speciales de iuramento promissorio. Periurium vero considerandum est primum, generaliter. Secundo, specialiter periurium affectorium. Tertio, periurium promissorium. Quibus de iuramento comminatorio, ac de iudiciali addenda sunt aliqua particularia.

CAPVT I.

De definitione iuramenti.

SUMMARIUM.

1. Iuramentum unde dictum, & que sit illius definitio.
2. Formule verborum, de quibus an sint iuramenta, iudicandum est ex intentione eas proferentis.
3. Finis cuius gratia est iuramentum.
4. Inuocatio tacita diuini nominis sufficere potest ad iuramentum.
5. Profectio, sive, vere, in veritate, & similia, non sunt de se iuramenta.
6. Nec item, si dicitur: In fide mea, aut, In fide boni viri.
7. Quando sit iuramentum dicere Per meam fidem.
8. Quando sit, dicere In mea conscientia.
9. Quando non sit dicere Per Deum.
10. Aliud iuramentum non est necessarium tractus Euangeliorum, aut alterius rei sacre, est si vici sit.

IURAMENTVM seu iuraturandum, ex eo nomen habet quod sit quasi pro iure introducendum: ut id quod sub inuocatione diuini testimonii dicitur, pro vero habeatur: prout recte declarat D. Thomas in cit. quæst. 89. art. 1. & post ipsum Sotus initio citata quæst. 1. quibus consentit Couar. ad memoratum cap. Quamvis pactum, in initio, numero 2. qui in precedenti nu. 1. notat, definitiones variæ excogitatas esse ad iuramenti naturâ aperiendam: verū loco omniū potest esse illa, quā Nauar. attrigit in Enchir. c. 12. n. 1. vt sit affirmatio vel negatio, attestatione Dei, tanquam veritatis infallibilis, expresse vel tacite firmata.

Dicitur autem affirmatio vel negatio: quia nonnumquam affirmando, nonnumquam vero negando, Deus ad-

N. I.